

J. Szondy György

Bármí határán

Hiába telt el már annyi idő,
ugyanabban a zé, iksz, ipszilon
térben, mégsem lehet piros cipőm
nyoma falamon búsuló ikon.

Egy hült hely elmúlt napjaiba zárt
legjobb változat, két bármí határán
megpihen, bal keze, lába talál
fogást, utat, jobb keze, lába árván

fityeg, egy huzatos kamrában csüngő
kolbász türelmével, majd meggyanítva
egy szűk lehetőség bármitől függő
kedvét, átsimul a térből a síkba.

Kímélet

Nem próbálja megvigasztalni, hogy
ne hígítsa fel a bánatát, nem
akarja megsimogatni sem őt,
nehogy borzосnak érezze magát,
már szólni sem kíván, meg ne sejtse,
hogy a napok semmiből lett darabja
épp az, mi semmivé vált induláskor,
egyébként teljesen egyedül áll,
nincs rés, ahol elférne valaki,
aki beszél hozzá, fésűli, és
megsimogatja, vagy amit akar,
mert ő most az a rés, a hely, a Hétfő.

J. SZONDY GYÖRGY (1971) költő, író, Csíkszeredán él.

Egy pohár vörösbor

Szólítsatok fáradtságnak, közönynek,
halkan köszönjete, csöndesen húzd el
a függönyt mögöttem, üvölt a fény,
én saját zsebemből vettem sötétebb
lepelt az éjnél. A szeles, esős
átmenet után látod, mire képes
egy csillag... Nem volt kellemetlen este,
egy csók előtti pohár vörösbor
lehetne, mitől ilyen-olyanok
vagy csupán hasonlók maradhatunk.
A cipőnkben, az úrban. Mindenütt
ilyen cipőben járnak, negyven-egy-
néhányas és plusz-mínusz valamennyi,
malmodnak nincsen köve, mégis járni
kell, mint kétvállra dőlt bogár az égen,
összekaparva ösvényeink, hogy
ott legyünk rögtön, fehér lóerős
géppel nélküled, te jó ég, hány ága
nő egy égigérő famagnak értem?
A konc szomorú lerágva, de mégis
lerágtam bátyáim meséit, és
lábaikat a negyven-egynéhányas
csizmáik negyvenvalahányban, ez
az én kis háromlábú századom
vérmértéke. Számolva, számolatlan.
Most, hogy kifakadtam, kaszás kezén
hólyag voltam, délelőtti napom
hullámzó részecskéin alvadok,
és jobb híján két Planck-csomag közé
lesek, hol a semmi sem kong magában,
hisz nincs ott, ahol nem lehet, egyéb
hatalom lézeng a csomagközi
térben, valahogy úgy viszonyul hozzánk,
mint King Kong a lányhoz, ha az egészet
befogjuk egy tekintettel, talán
ilyen lehetne minden délután
átugorni a mostvagysohán, meg
a lóverseny két csodaparipája

közti táv rugalmassága, ha mindkét
táltost s az időt kivonjuk belőle.
Aztán majd örökre egyre megy, és
belenyugszom minden esőbe, szélbe.

Zéró K

Mennyire örvendek, hogy kisütött
a Nap, világos lett minden, ami tud,
így az ő fényében láthatom azt,
amit nézek, bár jó irányba néztem,
nem láttalak, szólhattál volna, én
vagyok, akkor mondanám, jó napot,
kedvesem, jó napot, na de mi a
franc ez a csönd, csupán én köszönök,
amíg te erős fényben ülsz sötéten,
bármely középpel, te nem is vagy ő,
csak futó ötlet lennél, kiülő
mosoly, de minden hangzó kihülő-
félben, aztán ugyan mit láthatok
mínusz kétszázhetvenhárom egész
tizenötön, nem adnak, nem kapok,
hát akkor már nem is vagy itt, sem ott,
drága.